

Kraków, dn. 15 kwietnia 2024 roku

Prof. dr hab. Zofia Kaszowska
Wydział Konserwacji i Restauracji Dzieł Sztuki
Akademia Sztuk Pięknych im. J. Matejki w Krakowie

Recenzja

w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego pani dr Monice Zofii Stachurskiej, w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki

1. Podstawy opracowania recenzji

Niniejszą recenzję sporządziłam w oparciu o dokumenty i opracowania pisemne dostarczone mi w wersji elektronicznej, a ujęte w następujące kategorie: 1. Wniosek z dn. 29.09.2023 r., pani dr Moniki Zofii Stachurskiej o przeprowadzenie postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie sztuki w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki; 2. Dane wnioskodawcy; 3. Kopia dokumentu potwierdzającego posiadanie stopnia doktora; 4. Autoreferat przedstawiający opis kariery zawodowej; 5. Wykaz osiągnięć naukowych i artystycznych, stanowiących znaczny wkład w rozwój dyscypliny sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki. W dostarczonej dokumentacji znajdowały się także trzy tomy monografii (wersja cyfrowa): Helena Hryszko, Monika Stachurska, Agnieszka Krzemińska-Maciejko, „Skarb średniowiecznych paramentów z kościoła Mariackiego w Gdańsku. Katalog zbiorów Muzeum Narodowego w Gdańsku”, Gdańsk 2020.

2. Sylwetka naukowa/artystyczna dr Moniki Zofii Stachurskiej

Pani dr Monika Stachurska w 2003 roku ukończyła Wydział Konserwacji i Restauracji Dzieł Sztuki Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie (specjalności konserwacja i restauracja tkanin zabytkowych) broniąc pracy magisterskiej pt. „Konserwacja i restauracja chorągwi procesyjnej z przedstawieniem Matki Bożej z Dzieciątkiem z klasztoru OO. Dominikanów w Lublinie, Polska 1618 r.” (promotor: prof. Helena Hryszko). Od roku 2002 pracuje w Katedrze Konserwacji i Restauracji Tkanin Zabytkowych macierzystego wydziału, w charakterze pracownika naukowo-dydaktycznego. W latach 2002–2015 była zatrudniona na stanowisku asystenta. W roku 2014 obroniła pracę doktorską pt. „*Między harmonią a materią - problematyka konserwacji późnogotyckiej, haftowanej preteksty ornatu ze Skarbca jasnogórskiego*” (promotor: prof. Helena Hryszko) i uzyskała tytuł doktora sztuk plastycznych w dyscyplinie konserwacja i restauracja dzieł sztuki (ASP Warszawa, Wydział Konserwacji i Restauracji Dzieł Sztuki). Od kwietnia 2015 roku zajmuje stanowisko adiunkta. W latach 2016–2020 pełniła funkcję kierownika katedry, natomiast obecnie funkcję prodziekana Wydziału Konserwacji i Restauracji Dzieł Sztuki ds. jakości kształcenia. Od roku 2018 roku prowadzi jednoosobową działalność gospodarczą.

Handwritten signature

3. Ocena osiągnięć naukowych lub artystycznych, przedłożonych przez dr Monikę Zofię Stachurską, jako stanowiących znaczny wkład w rozwój dyscypliny sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki

Jako głównie osiągnięcie naukowe, będące podstawą ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego, pani Monika Stachurska przedłożyła monografię w trzech tomach pt. „Skarb średniowiecznych paramentów z kościoła Mariackiego w Gdańsku. Katalog zbiorów Muzeum Narodowego w Gdańsku” wydaną w 2020 roku przez Muzeum Narodowe w Gdańsku i Akademię Sztuk Pięknych w Warszawie. Ponieważ jest to praca zbiorowa trzech autorek: Heleny Hryszko, Moniki Stachurskiej i Agnieszki Krzemińskiej-Maciejko, zgodnie z wymogami ustawy, pani Stachurska w dokumentacji przekazanej na potrzeby postępowania habilitacyjnego wydzieliła zagadnienia, które były jej indywidualnym wkładem w powstanie tejże monografii.

Publikacja została przygotowana jako efekt czteroletniego projektu badawczego (2014-2018) finansowanego przez Narodowe Centrum Nauki w ramach konkursu Opus 5, pt.: „Interdyscyplinarne opracowanie naukowe zespołu 192 średniowiecznych paramentów liturgicznych z kościoła NMP w Gdańsku, przechowywanego obecnie w Muzeum Narodowym w Gdańsku, ze szczególnym uwzględnieniem badań technologiczno-technicznych” (nr 2013/09/B/HS2/01197). Kierownikiem projektu była prof. Helena Hryszko, natomiast pani Monika Stachurska pełniła funkcję głównego wykonawcy. Projekt realizowały dwie instytucje: Katedra Konserwacji i Restauracji Tkanin Zabytkowych Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie oraz Muzeum Narodowe w Gdańsku (MNG) przy zaangażowaniu specjalistów różnych dziedzin: historyka - prof. dr hab. Edmunda Kizika (Wydział Historii Uniwersytetu Gdańskiego), historyków sztuki - dr Beaty Biedrońskiej-Słotowej, mgr Beaty Szyber (Muzeum Narodowe w Gdańsku), konserwatorów tkanin – pracowników naukowo-dydaktycznych Katedry Konserwacji i Restauracji Tkanin Zabytkowych ASP w Warszawie: prof. Heleny Hryszko, dr Moniki Stachurskiej, mgr Agnieszki Krzemińskiej-Maciejko oraz studentów - Ewy Proniewickiej, Albiny Zięby Karoliny Ślusarczyk, Anny Konopko, Emilii Kulikowskiej. Fotografie wszystkich obiektów – pierwsze barwne w ich historii, sporządził Grzegorz Nosorowski – fotograf MNG. Opracowywanie wyników projektu i przygotowanie monografii trwało kolejne 2 lata. Żmudny etap przygotowania materiału do druku, skład i druk zostały sfinansowane z funduszy Miasta Gdańska.

Niezwykle dla zbioru parametrów z gdańskiego kościoła Mariackiego jest to, że zbiór jest niezwykle duży, parametry pochodzą z jednego miejsca, ze stosunkowo wąskiego przedziału czasowego, jak również to, że przeleżał w zapomnieniu przeszło 300 lat od chwili przejęcia kościoła przez protestantów w XVI w. Niestety nie jest to zbiór kompletny, bo jak się szacuje, w chwili odkrycia w XIX w., mógł liczyć ok. 1000 parametrów. Zbiór był rozprzedawany, ponadto 250 obiektów zaginęło podczas II wojny światowej.

Wydany w 2020 roku katalog nie jest pierwszym, bowiem już w 1870 r. za sprawą odkrywcy - zakrystiana Augusta Hinza, powstało pierwsze opracowanie tego zespołu, o podobnym charakterze. Kolejne wydanie wiąże się z pierwszą dużą wystawą zorganizowaną jesienią 1929 roku w Muzeum Miejskim w Gdańsku (Danziger Stadtmuseum). Następnie w latach 1931-38 opublikowano pięciotomowy katalog obejmujący 541 obiektów pt. „Der Danziger Paramentenschatz. Kirchliche Gewänder und Stickereien aus der Marienkirche” autorstwa Waltera Mannowsky’ego – ówczesnego dyrektora Muzeum Miejskiego. W 2019 roku ukazał się katalog szat liturgicznych z gdańskiej kolekcji kościoła Mariackiego przechowywanych w St. Annen-Museum w Lubece opracowany przez Birgitt Borkopp-Restle.

Handwritten signature or mark in blue ink.

Katalog wydany w 2020 roku liczy w sumie 213 pozycji, przy czym 199 obiektów należy do unikatowego zespołu paramentów liturgicznych z kościoła NMP w Gdańsku, pochodzących z okresu od 2. poł. XIV do pocz. XVI wieku, a 14 to inne obiekty ze zbiorów Muzeum Narodowego w Gdańsku pochodzące z XIII, XV i pocz. XVI wieku. Tom I katalogu obejmuje pozycje katalogowe 1–65 (kapy i ornaty oraz przynależne do kompletów stuły i manipularze), tom II pozycje katalogowe 66–111 (dalmatyki, stuły, manipularze, alby i humerały), tom III pozycje katalogowe 112–199 (pannisellusy, bielizna ołtarzowa, fragmenty tkanin). W aneksie zamieszczono opisy pozostałych szat liturgicznych i fragmentów tkanin ze zbiorów Muzeum Narodowego w Gdańsku (pozycje katalogowe 200–213).

Dr Monika Stachurska w ramach projektu badawczego była odpowiedzialna za opracowanie techniki sporządzania występujących w gdańskich paramentach liturgicznych tkanin jedwabnych (z wyłączeniem aksamitnych) - 107 szt. oraz wełnianych i wzorzystych lnianych - 16 szt. Tkaniny jedwabne, pominiawszy aksamity, obejmowały: 76 rodzajów lampasów, 2 rodzaje samitów, 18 rodzajów adamaszków, 3 rodzaje bort oraz 7 rodzajów tkanin pozbawionymi wzorów. Dr Stachurska zaplanowała (?) i koordynowała badania instrumentalne ukierunkowane na rozpoznanie materiałowe wszystkich tkanin, haftów i pasmanterii. Analizowała i interpretowała wyniki tych badań. Główny nacisk w badaniach położono na rozpoznanie barwników nadających tkaninom kolor oraz nici metalowych tworzących dodatkowe elementy zdobnicze. Dr Monika Stachurska jest autorką not nt. technologii i techniki wszystkich typów tkanin wymienionych powyżej oraz tabel prezentujących wyniki przeprowadzonych badań instrumentalnych. W notach uwzględniono trzy składowe: 1. dane podstawowe (pełna charakterystyka liczbowa budowy splotowej tkanin), 2. materiały, 3. technikę wykonania. Ponieważ z tego syntetycznego wyliczenia czynności, za które była odpowiedzialna Habilitantka można byłoby odnieść mylne wrażenie, że jej wkład w realizację grantu i powstanie publikacji nie był znaczący, dlatego pozwolę sobie unaocznic te aspekty jej pracy, które nie są widoczne przy pierwszym, pobieżnym kontakcie.

Konserwacja tkanin wciąż jeszcze pozostaje młodą dziedziną w akademickim nauczaniu konserwacji dzieł sztuki, dlatego wymaga uzupełniania istniejących i tworzenia nowych standardów/wytycznych¹. Analiza techniki wykonania gdańskich tekstyliów, zwłaszcza lampasów, wymagała od Habilitantki aktualizacji, weryfikacji i uzupełnienia terminologii fachowej w zakresie nazewnictwa poszczególnych elementów tkanin, tak by odzwierciedlała obecny stan wiedzy. Pani Stachurska przyjęła założenie by w miarę możliwości jej propozycje były spójne z terminologią stosowaną w językach: angielskim, niemieckim, włoskim i francuskim.

Habilitantka podjęła się także opracowania, nowego na warunki polskie, uniwersalnego schematu opisu techniki wykonania tkanin. Uwzględniła przy tym zalecenia dwóch ważnych europejskich ośrodków badań, dokumentacji i konserwacji tkanin: Centre International d'Etude des Textiles Anciens (CIETA) i Fundacji Abegga (*Abegg-Stiftung*) z Riggisbergu w Szwajcarii.

Badania instrumentalne przeprowadzono w oparciu o 429 próbek łącznie, na które składało się: 117 próbek nici metalowych i 74 próbki nici z oplotem z błony zwierzęcej, 198 próbek z substancją barwną, 20 próbek klejów naturalnych użytych do usztywniania tkanin od rewersu oraz dodatkowo 20 próbek oplotów organicznych (identyfikacja gatunku zwierzęcia). Liczba pobranych próbek i przeprowadzonych badań jest uderzająco duża! Koordynowanie tak szeroko zakrojonych badań na pewno wymagało nie lada umiejętności logistycznych i nie mogłoby się udać bez dobrej znajomości potencjału każdej z wybranych metod, jak również znajomości metodyki

¹ Specjalność *konserwacja i restauracja tkanin zabytkowych* została założonej w 1992 roku. WKiRDS ASP w Warszawie jest jedyną w Polsce jednostką kształcąca konserwatorów tej specjalności.

przewodzenia pomiarów z ich zastosowaniem. Doceniając ten aspekt pozwolę sobie jednak na małą uwagę. Czytając np. sentencję, że „na Wydziale Inżynierii Materiałowej Politechniki Warszawskiej, współdziałając z mgr Stanisławem Szpilewiczem, metodą SEM-EDS przeanalizowałam skład pierwiastkowy 191 metalowych oplotów (117 blaszek, 74 folii metalowych na podłożu organicznym)”,² trudno oszacować, kto rzeczywiście przeprowadził badanie. Uważam, że przekaz w tym zakresie powinien być jednoznaczny, by nikomu nie umniejszyć jego wkładu w powstałe zbiorowe dzieło.

Na pochwałę zasługuje koncepcja badań i dobór metod badawczych - nowoczesnych, adekwatny do wyznaczonych celów. Sięgnięto po pomoc uznanych specjalistów swojej branży, wśród których znajdują się znaczące nazwiska w sferze badań europejskiego dziedzictwa kulturowego. Poza wspomnianymi już badaniami (analiza pierwiastkowa nici metalowych) z wykorzystaniem metody SEM-EDS, wykonanymi na Wydziale Inżynierii Materiałowej Politechniki Warszawskiej przez pana mgra Stanisława Szpilewicza, przeprowadzono analizy barwników w dwóch różnych ośrodkach, wykorzystując dwie różne metody. Zespół badaczy z Wydziału Chemii Uniwersytetu Warszawskiego (dr hab. Magdalena Biesaga, prof. dr hab. Tomasz Gierczak, dr Bartłomiej Witkowski, mgr Monika Ganeczko) posiłkował się metodą HPLC-LS/MS/MS, zespół z Royal Institute for Cultural Heritage w Brukseli (KIK-IRPA) reprezentowany przez Inę Vanden Berghe i Alexię Coudray zastosował metodę HPLC-DAD.

Wyniki tych badań są imponujące. Wypada w tym miejscu przytoczyć słowa Habilitantki: „Identyfikacja substancji barwiących w kontekście tkanin późnośredniowiecznych ma szczególne znaczenie. Przed odkryciem Ameryki liczba stosowanych barwników była ograniczona i ściśle powiązana z określonymi regionami geograficznymi, zwłaszcza dotyczy to substancji wykorzystywanych do farbowania na kolor czerwony. Dlatego położono na nie największy nacisk i w przypadku wielu obiektów uzyskane wyniki miały kluczowe znaczenie dla określenia ich pochodzenia”.

Dr Monika Stachurska informuje również o innych wartościach dodanych wynikłych z badań: „cennym doświadczeniem było wyznaczenie w trakcie badań barwników minimum procentowej zawartości substancji barwiącej w analizowanej próbce, by jej wyniki można było uznać za wiarygodne”, szkoda tylko, że nie sprecyzowała jakiej techniki ta uwaga dotyczy. Podczas badań podjęto także próbę wykorzystania statystycznej analizy skupień do rozróżnienia urzetu barwierskiego i indygowca barwierskiego. Odkrywcze było również poznanie ograniczeń metod w sytuacjach zaawansowanych procesów degradacji badanych materiałów. W takich przypadkach identyfikacja materiału często kończyła się niepowodzeniem.

Nowatorskim działaniem było podjęcie próby rozpoznania gatunku zwierzęcia, z którego pochodziły organiczne oploty wybranych nitek (20 próbek) z wykorzystaniem metody wysokoprzepustowego sekwencjonowania DNA. Badania realizował zespół z Laboratorium Paleogenetyki i Genetyki Konserwatorskiej Centrum Nowych Technologii Uniwersytetu Warszawskiego: dr Danijela Popovic i dr Mateusz Baca.

W projekcie badawczym uwzględniono także metodę FTIR-ATR. Zastosowano ją celem rozpoznania rodzajów klejów użytych do usztywniania tkanin przeznaczonych na szaty liturgiczne. Badania przeprowadziła dr inż. Joanna Kurkowska z Międzyuczelnianego Instytutu Konserwacji i Restauracji Dzieł Sztuki.

Podsumowując można stwierdzić, że dzięki przeprowadzonym badaniom poszerzeniu uległ stan wiedzy na temat technologii i techniki wykonania średniowiecznych tkanin

² W innym miejsc dokumentacji Habilitanta napisała: „Analizy [kleju] wykonałam współpracując z dr inż. Joanną Kurkowską, która dokonała ich rozpoznania metodą FTIR-ATR w Międzyuczelnianym Instytucie Konserwacji i Restauracji Dzieł Sztuki”.

wzorzystych, produkcji zdobiących je nici metalowych oraz barwników stosowanych do ich farbowania. Tak duża liczba przeanalizowanych rodzajów tkanin pozwoliła na ich przegrupowanie, a w wielu przypadkach, wskazanie proveniencji. Osiągnięcia pani Moniki Stachurskiej, opisane w niniejszym rozdziale, bez wątpienia stanowią znaczny wkład w rozwój dyscypliny sztuki plastycznej i konserwacja dzieł sztuki.

4. Ocena dorobku naukowego/artystycznego dr Moniki Zofii Stachurskiej (odpowiedź na pytanie czy wykazuje ona istotną aktywność naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej) *Odnoszę się do działalności po doktoracie*

Dr Monika Stachurska wykazuje istotną aktywność naukową/artystyczną. Jest czynnym konserwatorem, badaczem i praktykiem. Konserwowała bardzo różnorodne obiekty tekstylne, o dużym znaczeniu dla kultury, pochodzące z różnego czasu.

Do najważniejszych realizacji konserwatorskich po doktoracie zaliczyła:

- 2015: konserwację zespołu 18 stuł i manipularzy (XV w.) ze zbiorów Muzeum Narodowego w Gdańsku (praca zespołowa: prof. Helena Hryszko, dr Monika Stachurska, Agnieszka Krzemińska-Maciejko, Anna Makulec);
- 2018: konserwację ornatu, rękawiczek oraz fragmentów tkanin (krzyży paliusza, parury, alby, humerału) pochodzących z grobu i relikwiarza bł. Jakuba Strzemię (zm. 1409 r.) - misjonarza Rusi Czerwonej za czasów Władysława Jagiełły i Jadwigi Andegaweńskiej, biskupa halicko-lwowskiego, obecnego patrona archidiecezji lwowskiej. Aktualnie eksponowane w Sanktuarium bł. Jakuba Strzemię w Haliczu na Ukrainie;
- 2019–2021: konserwację i badania techniczno-technologiczne zespołu 69 naszywek na ubrania więzienne z lat 1938–1945, ze zbiorów Państwowego Muzeum Auschwitz-Birkenau w Oświęcimiu;
- 2022: konserwację-restaurację czterech sztandarów z lat 20. XX wieku, z malowanymi polami obrazowymi, ze zbiorów Muzeum Wojska Polskiego. Prace zrealizowane w związku z przygotowaniem ekspozycji stałej w nowej siedzibie Muzeum Wojska Polskiego w Cytadeli Warszawskiej (praca zespołowa: dr Mateusz Jasiński, dr Monika Stachurska, Magdalena Żmuda, Emilia Przybyszewska).

Spis ten możemy uzupełnić o inne realizacje, o których informuje dokumentacja habilitacyjna:

- 2014–2015: konserwacja i restauracja ornatu haftowanego, Niemcy, XVIII w. ze zbiorów Schloss Vollrads, Niemcy;
- 2019–21: konserwacja i restauracja dwóch sztandarów i pięciu chorągwi kościelnych z lat 20-tych XX w. z kościoła św. Floriana Męczennika w Mogielnicy;
- 2022: konserwacja i badania techniczno-technologiczne haftowanego nakrycia głowy zachowanego na czaszce wydobytej podczas wykopalisk archeologicznych prowadzonych przy kolegiacie Narodzenia NMP w Wiślicy;
- 2023: konserwacja tekstylnych pamiątek po Ojcu Świętym Janie Pawle II z Parafii Katedralnej Wniebowzięcia NMP W Kielcach.

Nie ulega wątpliwości, że przesłanka wymagana do habilitacji, aby swoją aktywność naukową/artystyczną realizować „w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury” została spełniona. Dwa

miejsca, z którymi Habilitantkę łączy największa zawodowa „zażyłość” to Klasztor OO. Paulinów Jasna Góra z jego Zbiorami Sztuki Wotywniej Jasnej Góry oraz Muzeum Narodowe w Gdańsku. Instytucji, z którymi współpracowała jest jednak znacznie więcej. Jako te najważniejsze wymieniła: Państwowe Muzeum Auschwitz-Birkenau w Oświęcimiu, Förderverein Schloss Vollrads (Niemcy), Muzeum Pałacu Króla Jana III w Wilanowie, Muzeum Wojska Polskiego, Museum der Stadt Alzey (Niemcy), Parafia św. Floriana Męczennika w Mogielnicy, Archikatedra św. Jana w Lublinie, Jasnogórska Fundacja "Pro Patria" Bastion Świętego Rocha. Wzmiankowane instytucje łączy to, że udostępniały Habilitantce swoje zbiory tekstyliów/tkanin zabytkowych do badań i konserwacji. Wykaz należy uzupełnić o instytucje, z którymi współpracowała realizując nowoczesne badania instrumentalne ukierunkowane na identyfikację materiałów użytych do wykonywania tkanin i ich zdobień, a były to m.in.: Międzyuczelniany Instytut Konserwacji i Restauracji Dzieł Sztuki, Wydział Inżynierii Materiałowej Politechniki Warszawskiej, Laboratorium Paleogenetyki i Genetyki Konserwatorskiej Centrum Nowych Technologii Uniwersytetu Warszawskiego, Wydział Chemii Uniwersytet Warszawski, Royal Institute for Cultural Heritage w Brukseli (KIK-IRPA), Zakład Technik Rzeczywistości Wirtualnej Politechniki Warszawskiej, Pracownia Dokumentacji Trójwymiarowej Muzeum Pałacu Króla Jana III w Wilanowie, Centrum Cyfrowej Nauki i Technologii Uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie, Centrum Medyczne Damiana w Warszawie, RDLS Spółka z o.o. przy Wydziale Biologii Uniwersytetu Warszawskiego, Pracownia Konserwacji Zbiorów Bibliotecznych Biblioteki Narodowej.

Pani Monika Stachurska dzieliła się także swoimi doświadczeniami z konserwacji zabytkowych tkanin i wynikami badań naukowych poprzez publikacje – jest autorką lub współautorką 5 artykułów w czasopismach naukowych (2 artykuły w języku angielskim, jest wiodącym autorem jednego) oraz 6 rozdziałów w monografiach (w czterech jest wiodącym autorem).

W latach 2014-2023 uczestniczyła jako prelegentka w 16 konferencjach, z czego 7 miało charakter międzynarodowy. Pięć konferencji było ściśle związanych z prezentacją wyników projektu badawczego dotyczącego średniowiecznych paramentów z kościoła Mariackiego w Gdańsku.

5. Działalność dydaktyczna, organizacyjna, popularyzatorska

Dr Monika Stachurska jest dydaktykiem o ugruntowanej pozycji zaangażowanym w pracę organizacyjną swojego wydziału oraz osobą z pasją popularyzującą swoją dyscyplinę i osiągnięcia katedry, w której pracuje.

Od lat czynnie uczestniczy w kształtowaniu procesu dydaktycznego, rozwijaniu konserwacji tkanin jako dyscypliny naukowej i artystycznej, kreowaniu nowych trendów w sferze badań. Opracowana przez nią metodyka badań znalazła zastosowanie w procesie rozpoznania obiektów tekstylnych. Prowadzi autorskie wykłady z zakresu historycznych technik tkackich i hafciarskich, tekstylnych paramentów liturgicznych w Kościele obrządku zachodniego i wschodniego oraz w synagodze, historii tapiserii od starożytności do połowy XX wieku, historii farbiarstwa oraz z metod badawczych i konserwatorsko-restauratorskich stosowanych w konserwacji obiektów tekstylnych. Ponadto prowadzenie ćwiczeń z zakresu konserwacji i restauracji tkanin jedwabnych oraz archeologicznych, nadzór merytoryczny nad ćwiczeniami z historycznych technik tkackich i hafciarskich.

Kan

Była promotorem dziewięciu prac magisterskich. Jest opiekunem kolejnych pięciu będących w toku realizacji. Dwie prace zostały wyróżnione w konkursach. Była promotorem pomocniczym w dwóch przewodach doktorskich.

Prowadziła wykłady w ramach programu Erasmus+ Staff Mobility for Teaching na Uniwersytecie Sztuk Stosowanych (Universität für angewandte Kunst Wien/Institut für Konservierung und Restaurierung) w Wiedniu. Prezentowała wykłady na zaproszenie Wydziału Chemii Uniwersytetu Warszawskiego w ramach wykładów monograficznych na temat „Zastosowania metod instrumentalnych w analizie zabytków”.

W okresie 2018-2023 recenzowała po jednym artykule dla następujących czasopism naukowych: „Rozprawy Muzeum Narodowego w Krakowie”, „Acta Universitatis Nicolai Copernici - Zabytkoznawstwo i Konserwatorstwo”, „Archaeometry”, „Studia Wilanowskie” oraz artykuł do monografii „Problemy zarządzania i konserwacji zbiorów muzealnych”.

W okresie czerwiec-sierpień 2023 była opiekunem wolontariatu i kierownikiem prac badawczych w projekcie finansowanym przez Narodowy Instytut Polskiego Dziedzictwa Kulturowego za Granicą POLONIKA w ramach programu „Polskie dziedzictwo kulturowe za granicą – wolontariat, Edycja 2023” (Tytuł projektu: „Prace inwentaryzacyjno-dokumentacyjne oraz wstępne badania konserwatorskie przy zespole ubiorów i fragmentów tkanin pochodzących z pochówków w kryptach kościoła św. Ducha w Wilnie”).

W latach 2014-2019 współuczestniczyła w organizacji warsztatów popularyzujących średniowieczne techniki zdobienia tkanin podczas Festiwalu Nauki, Nocy Muzeów, wystaw i sympozjów.

Odbyła dwa szkolenia z zakresu jakości kształcenia (2017, 2019). Od 2012 r. bierze aktywny udział w pracach Zespołu Oceny Jakości Kształcenia na WKiRDS ASP w Warszawie, od 2020 r. przewodniczy temu gremium. W latach 2017–2021 była Pełnomocnikiem Dziekana WKiRDS ds. Ewaluacji Jakości Działalności Naukowej. Obecnie pełni funkcję prodziekana Wydziału Konserwacji i Restauracji Dzieł Sztuk ds. jakości kształcenia.

W latach 2014 i 2021 odebrała nagrody Rektora Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie za osiągnięcia dydaktyczne, artystyczne i organizacyjne, za zaangażowanie w pracę na rzecz uczelni. W 2023 roku dostała nagrodę Rektora Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie za wkład w rozwój popularyzowania konserwacji i restauracji dzieł sztuki w Polsce i na świecie.

6. Wniosek końcowy

Podsumowując stwierdzam, że osiągnięcia naukowe/ artystyczne dr Moniki Zofii Stachurskiej spełniają wymagania wskazane w art. 219 ust. 1 pkt. 2 i 3 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2023 r. poz. 742 ze zm.), dlatego popieram jej wniosek o nadanie stopnia doktora habilitowanego i rekomenduję dopuszczenie dr Moniki Zofii Stachurskiej do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego.

Zofia Kaszowka